

KIM HØJGAARD RASMUSSEN

AFRIKA- DEBUTANTEN

NOVELLE

I denne novelle begynder min hovedperson, Frank Grabowskis, afrikakarriere på dramatisk vis. Præcis som jeg oplevede det i mine unge dage, var det ikke ligefrem en drøm for Frank at gøre karriere i Afrika, men omstændighederne førte ham ind på den vej. På et tidspunkt undervejs gennem trængslerne i Liberia indser han, at det faktisk slet ikke er så slemt – han tilpasser sig og begynder at betragte det som en stor mulighed snarere end et problem. Lige præcis på det tidspunkt bliver han afrikamand, som det skete for mig selv i Freetown, Sierra Leone i 1984. Nu er det selvfølgelig også heldigt, at han accepterer sin skæbne, for ellers kunne jeg ikke have brugt ham som hovedperson i serien af spændingsromaner, der tager ham rundt på det afrikanske kontinent fra Nigeria til Cameroun, Tchad, Elfenbenskysten og Mali, hvor jeg kaster ham ud i en række meget store udfordringer.

Jeg håber, denne novelle vil give dig lyst til at læse mere om disse udfordringer og følge Franks eventyr i serien af foreløbig seks spændingsromaner, som er beskrevet ganske kort efter denne novelle.

Bøgerne kan købes hos boghandlerne både som trykte bøger, e-bøger og lydbøger. Desuden kan de lånes på biblioteket og eReolen eller læses på Mofibo, Saxo og andre streamingplatforme. Sidst, men ikke mindst, kan et signeret eksemplar af bøgerne købes direkte hos forfatteren ved at skrive til mig på khr@accessafrica.dk.

Find mig også på følgende sociale medier og på min hjemmeside www.accessafrica.dk:

Kim H. Rasmussen

kim.h.rasmussen

Kim H. Rasmussen

KIM HØJGAARD RASMUSSEN

AFRIKA-DEBUTANTEN

Novelle

Af samme forfatter:

Billedet hænger skævt, 2013

Hjælp! Jeg skal til Afrika, 2014

Flammetræet, 2018

Floden, 2018

Kuppet, 2019

Frigivelsen, 2020

Fra Vallensbæk til Vestafrika, 2020

Bruddet, 2021

Den Afrikanske Hemmelighed, 2021

Aftalen, 2022

Den Afrikanske Familie, 2023

AFRIKA-DEBUTANTEN

Copyright © 2018 Kim Højgaard Rasmussen

All rights reserved

Gengivelse af denne novelle eller dele af den er ikke tilladt ifølge gældende dansk lov om ophavsret. Dog er det tilladt at bringe korte uddrag i omtale eller anmeldelser.

Novellen er fiktion, og enhver lighed med nulevende eller afdøde personer eller faktiske begivenheder er utilsigtet eller tilfældig.

AFRIKA-DEBUTANTEN

Frank Grabowski sad på kontoret med en kop kaffe i hånden. Han var faldet i staver, mens han sad og filosoferede lidt over sin situation. I bund og grund gik det jo meget godt både med karrieren og personligt ... ja, sådan da, for de gamle drømme om en international karriere og det perfekte ægteskab var jo langt fra opfyldt. At sidde i Danmark og koordinere salg af reservedele til cementfabrikker rundt omkring i verden i samarbejde med firmaets teknikere var vel ikke ligefrem en glørværdig international karriere. Den manglende udvikling på karrierefronten passede formentlig hans kone, Kirsten, ganske godt. Hun forestillede sig en fremtid med egen tandlægeklinik i Københavnsområdet og slet ikke et liv som medfølgende hustru i udlandet. Så en nydelig kone med helt andre idéer om fremtiden end ham selv, to børn på to og seks, et hus i Hvidovre og et fornuftigt, men drønhamrende kedeligt job, var det, han indtil videre havde drevet det til. Han var hverken ved at bevæge sig mod toppen af en global virksomhed i Singapore eller på vej mod et topjob i USA med stor ottecyklindret firmabil, som han havde drømt om i sine unge dage. Nu var han trods alt midt i 30'erne, så det var sgu snart på tide, at der skete noget. Men hvordan i alverden skulle han få sat gang i tingene?

-----00000-----

”Grabowski, kom lige herind med det samme,” rungede direktør Bendtsens ru stemme ud gennem det store åbne kontor så voldsomt, at Frank spildte en sjat kaffe ud på bordet. Han stillede kaffekoppen fra sig og viste med en tommelfinger i vejret over mod Bendtsen, at han havde hørt ordren og var i færd med at adlyde den.

Bendtsen sad allerede mageligt tilbagelænet i sin kontorstol, da Frank gik ind ad døren. Der var nærmest tåget af cigaretrøg på det lille kontor, og Frank tænkte, at det nok ikke var helt i tråd med firmaets rygepolitik. Han kommenterede det dog ikke og satte sig på en af gæstestolene foran Bendtsens skrivebord, som lignede noget, der ligesom Bendtsen havde tilbragt lidt for lang tid på en cementfabrik i en fjern provins af Uzbekistan eller Tanzania.

”Ja, Frank. Det drejer sig om Liberia ... du ved, vi har jo managementkontrakten på WestCem, og vi har også et par af vores egne folk dernede,” forklarede Bendtsen, mens han maste resten af sin cigaret ud i askebægret, lænede sig tilbage og kløede sig lidt i skridtet.

Hvor i alverden kommer den mand fra? Han ligner jo fandeme en karikatur af kaptajn Haddock, tænkte Frank og undgik lige akkurat at smile ved tanken.

”Altså for at komme lige til sagen, så er det Erik Hermansen, som er kommerciel direktør. Han skal ... altså fordi ... det er en lang historie, men han skal have en god lang ferie,” sagde Bendtsen, og Frank havde nu en anelse om, hvor det bar hen.

”Javel, ja,” sagde han og ventede på den frygtede meddelelse.

”Og der kommer du så ind i billedet, for jeg havde tænkt mig, at det ville være en god erfaring for dig at tage derned som afløser for ham ... det er bare et par måneder.”

ET PAR MÅNEDER, tænkte Frank panikslagen, men vidste ikke, hvad han skulle sige.

”Øh, til Liberia ... aha,” fik han fremstammet.

”Nå, det var sgu da ikke ligefrem nogen imponerende entusiasme, du udviser, men det kan du sagtens klare,” mente Bendtsen, inden han lagde endnu mere pres på Frank. ”Men jeg kan godt sige dig, at jeg kraftedeme ikke gider høre noget vrøvl om, at du ikke kan holde ud at være der.” Det lød nærmest, som om

Bendtsen hermed havde afrundet deres møde med en konklusion om, at Frank allerede havde påtaget sig opgaven.

”Jo, det skal jeg nok klare,” fik Frank fremstammet uden selv at være overbevist, og han havde mest af alt lyst til at skribe. Han vidste dog, at der ikke var lagt op til debat om sagen, hvis han fortsat ville arbejde i firmaet. Drømmen om en international karriere i Asien eller Nordamerika var lige eksploderet med bekendtgørelsen af, at hans første betydelige job i udlandet ville blive i Vestafrika. Hold kæft noget lort. Han så heller ikke frem til at skulle præsentere nyheden for Kirsten, som uden tvivl ville blive pissesur. Godt hendes søster boede i nærheden, så hun kunne hjælpe lidt med børnene, mens Frank var væk.

-----00000-----

Som barn havde Frank været med sine forældre på ferie i Kenya, og det havde været en fantastisk oplevelse. Det var dog ikke noget, der ændrede på hans drømme om, at karrieren skulle udvikle sig på et andet kontinent end det afrikanske. Ydermere passede hans erindringer om Kenya slet ikke med det hurlumhej, der mødte ham i Roberts International Airport i Monrovia, hvor ordet kaos fik en helt ny betydning. Selv ikke en længere samtale med en af firmaets gamle garvede afrikafolk et par dage før afrejsen havde kunnet forberede ham mentalt på det første voldsomme indtryk, ankomsten til Monrovia nu havde på ham.

Frank befandt sig i en ukendt og særdeles presset situation, hvor det virkede umuligt at orientere sig i ro og mag. Alle omgivelserne syntes at have rottet sig sammen for at stresse ham mest muligt. Han fik i første omgang stillet sig i kø ved immigrationskrankerne, inden han observerede et større antal passagerer i færd med at udfylde formularer. Han fandt frem til en bunke af ankomstformularerne, tog én og gik tilbage til køen, hvor der nu var

kommet en hel del flere passagerer foran ham. Han bemærkede, at han rystede en smule på hænderne, mens han stod i køen og udfyldte formularen med sit pas som underlag. Da det blev hans tur, lagde han pas og ankomstformular op på skranken foran den alvorligt udseende politimand.

"Good evening," sagde Frank og nikkede smilende, men hverken hilsenen eller smilet blev gengældt. Derimod blev Franks pas og ankomstformular gransket med stor skepsis, og han bad til, at der ikke ville blive fundet nogen fejl. Efter et par minutter lod alt dog til at være i orden, da et stempel blev hamret ned i passet, og Frank begyndte at trække vejret normalt igen. Politimanden kiggede på ham med et gennemborende blik, da han rakte passet tilbage over skranken, men da Frank tog imod det, holdt han fast i det.

"Anything for me?" spurgte han, stadig med et intenst blik på Frank.

"Sorry?" Frank var ikke sikker på, om betjenten virkelig havde bedt ham om penge. Det overraskede ham, at han allerede i lufthavnen blev konfronteret med den korrupsion, man havde forberedt ham på inden afrejsen. Derfor kunne han ikke finde på noget fornuftigt at sige og rystede blot en smule på hovedet. Da han trak lidt kraftigere i passet gav betjenten slip og viftede Frank videre med en lille håndbevægelse og et nærmest opgivende ansigtsudtryk.

Frank havde allerede svedt igennem skjorten flere steder, og det blev bestemt ikke bedre af den hektiske aktivitet i forbindelse med bagageudlevering og toldformaliteter. Men langt om længe gik han ud ad døren bag tolderne. Han følte, at han netop havde løst sin første store opgave i Afrika; nemlig at kæmpe sig gennem ankomstformaliteterne i Monrovia. Han fandt hurtigt den chauffør, som var sendt til lufthavnen for at møde ham, og få minutter senere sad han i en komfortabel Toyota Prado på vej de knap 60 kilometer ind til Monrovia.

Da de rullede op foran Boulevard Palace Hotel, hvor Frank åbenbart skulle bo, havde han fået nerverne nogenlunde under kontrol efter den barske oplevelse af ankomsten i lufthavnen. Inde i receptionen blev han modtaget af Erik Hermansen, som han havde mødt en enkelt gang før i København. Erik var sammen med en ung afrikansk kvinde – formodentlig hans veninde.

”Velkommen til Liberia, Frank,” sagde Erik og gav ham et fast håndtryk. Frank kunne ikke undgå at bemærke hans store mave og let opsvulmede, nærmest porøse, ansigt, der lyste langt væk af et overdrevent alkoholforbrug.

”Hello, Frank, I’m Faith,” sagde den unge kvinde, som Erik ikke havde introduceret til Frank. Hun måtte være omkring midten af 20’erne og havde et sødt smil og venligt ansigt. Frank observerede også, at hun i hvert fald ikke så ud til at være på nogen særlig kaloriefattig diæt, for hun stod på et solidt fundament af kraftige ben og en solid bagdel.

”Når jeg rejser på ferie, bor du selvfølgelig i lejligheden, men jeg tænkte, at det ville være praktisk, at du boede her på hotellet de første dage,” sagde Erik, hvilket Frank var lettet over, da han ikke på forhånd var gjort bekendt med detaljerne omkring indlogering under opholdet.

”Perfekt, men er der nogen planer for i aften?” spurgte han.

”Vi kan jo lige få en drink og spise lidt sammen.” Det ville i så fald ikke være dagens første drink for Erik, kunne Frank lugte på hans sødlige spiritusånde.

De satte sig ind i restauranten og fik bestilt et par gin og tonics, mens Faith gerne ville have en Baileys. Mens Erik begyndte at fortælle om de praktiske forhold omkring bolig, bil, chauffør og kontoret, kunne Frank ikke lade være med at undre sig over, om Faith mon hørte med til lejligheden, så han på en måde overtog en pakkelsning under Eriks fravær. Det håbede han ikke, for det ville være særdeles akavet, hvis hun skulle bo der, mens Erik var i

Danmark. Det blev dog hurtigt klart, at sådan hang det ikke sammen.

”Jeg flytter jo hjem til min mor, når Erik rejser, så du har lejligheden for dig selv,” sagde hun, som om hun havde forstået Franks bekymring. ”Der er en steward, som laver mad og gør rent, men jeg forklarer dig alt om det senere.”

I det samme rejste Erik sig for at gå på toilettet, og Faith benyttede lejligheden til at udveksle lidt mere private informationer med Frank.

”Er det første gang, du er i Afrika?”

”Ja, det er det.”

”Så vil jeg bare sige til dig, at du skal passe på pigerne. Du må ikke tage hvem som helst med hjem, for det kan blive farligt.” Hun havde lænet sig ind over bordet, da hun sagde det.

”Nej, nej, men jeg er også gift, så jeg skal ikke ... altså, det bliver ikke aktuelt,” sagde Frank for at forsikre hende om, at kvindebekendtskaber slet ikke ville blive et problem for ham. Men enten forstod hun ham ikke, eller måske ignorerede hun ham med vilje.

”Jeg skal nok sørge for en sød pige, som vil tage sig godt af dig.”

”Det skal du ikke tænke på ...,” prøvede Frank, men hun klappede ham på hånden og smilede.

”Bare rolig. Du skal lære Afrika rigtigt at kende, og du skal være glad, mens du er her, så du kommer tilbage igen.”

I det samme kom Erik tilbage, og Faith begyndte at snakke om, hvilken type mad stewarden kunne lave. Det bekymrede dog Frank mere, hvordan han undgik at blive belemret med en af Faiths veninder, end hvilke aftensmåltider stewarden kunne kokkerere til ham.

-----00000-----

De første dage på kontoret var særdeles intensive for Frank. Selv om han var ganske godt bekendt med, hvordan en cementfabrik opererede, var alle omgivelserne dog helt uvante for ham. Desuden var det ekstremt vanskeligt at kende forskel på alle de mennesker, han mødte de første dage – på en eller anden måde syntes Frank, at alle afrikanerne lignede hinanden. Derfor var han aldeles udmattet, når de gik fra kontoret efter en arbejdsdag på godt ti timer. Derimod var han overrasket over, hvor energisk Erik var i betragtning af, hvor hærget han så ud, og hvor dårlig form han var i. Det blev hurtigt en rutine, at Erik satte Frank af på hotellet om aftenen, inden han kørte hjem, og ved den lejlighed fik de så et par *sundowners* eller tre i baren. Eriks favoritdrink var whisky med masser af is og en smule danskvand. Frank prøvede derimod at holde sig til øl, så han undgik at blive for beruset i begyndelsen, hvor det var så afgørende at være på toppen og lære forretningen at kende.

Faktisk var det hele mere simpelt, end han havde forudset. Der var gang i byggeriet efter afslutningen på borgerkrigen et par år før, og derfor havde fabrikken svært ved at leve op til efterspørgslen. Den vigtigste opgave for den kommercielle direktør var således snarere at styre distributørerne end at fremme salget, som var begrænset til produktionskapaciteten. Med andre ord krævede jobbet ikke nogen særlig salgsindsats, hvilket Frank på forhånd havde forventet. Som ny på stedet gav det ham den fordel, at han hurtigt fik et godt overblik over forretningen. Da de nåede til fredag eftermiddag, følte han sig så godt rustet til opgaven, at han begyndte at glæde sig til Eriks afrejse. Det ville blive godt, når han kunne kaste sig over de daglige opgaver på egen hånd.

Bortset fra de drinks, Erik og Frank fik efter arbejdet i løbet af ugen, havde de ikke været sammen om aftenen, og Frank havde spist alene på hotellet. Fredag aften var der dog lagt op til en bytur, og

Erik havde allerede antydnet, at de skulle ud og have en rigtig god middag. Derefter ville han og Faith vise ham et par af de hotte steder i Monrovia. De mente åbenbart, at det var nyttigt for ham at vide, hvor han skulle tage hen, hvis han fik lyst til at se andet end lejligheden, når han var der alene. Erik nævnte ikke Faiths løfte om at arrangere kvindeligt selskab til Frank. Han formodede derfor, at det var helt hendes eget initiativ. I øvrigt betragtede Frank det mest af alt som et temmelig stort irritationsmoment, idet han var stærkt fokuseret på at lykkes med opgaven hos WestCem, og absolut ingen intentioner havde om at indlede forhold til lokale damer. Jo, han kunne da godt forstå, at en mand som Erik, der havde været fraskilt i mange år, fandt sig en sød ung veninde. Han kunne også sagtens se, hvor sød og charmerende Faith var. Dog var han sikker på, at han kunne styre sig i de par måneder, han skulle være i Liberia, få løst opgaven på bedste vis og forhåbentlig komme videre med karrieren i andre dele af verden.

Efter en middelmådig middag, hvor betjeningen var udpræget langsom og bøffen hård som sålelæder, var klokken blevet henad midnat. Efter at have forladt restauranten endte de på en natklub, hvor Erik og Faith så ud til at være kendt. Da de ankom, var der ganske få mennesker, og de fik derfor et fint hjørnebord med udsigt både til indgang og dansegulv. Uden at Frank havde observeret, at bestillingen blev afgivet, og før han fik gjort opmærksom på, at han gerne ville have en øl, blev der stillet en flaske J&B whisky, nogle danskvand og colaer samt en spand isklumper på bordet. Frank tænkte, at han kunne snuppe en enkelt whisky og derefter gå over til øl uden at blive alt for beruset.

Ikke længe efter at de havde sat sig, lænede Faith sig over mod Frank og prøvede at overdøve musikken ved at råbe direkte ind i øret på ham.

”Hun kommer nu, så jeg skal nok præsentere hende,” sagde hun, og Frank nikkede bare. Der skete vel ikke noget ved, at Faiths veninde tilsluttede sig selskabet og fik en drink.

Da Faith og Erik gik ud på dansegulvet, bemærkede Frank en ung dame i en kort og nedringet kjole, som passerede tæt forbi Faith. De hilste og så ud til at kende hinanden, så Frank gik ud fra, at det måtte være hans udsete partner. Da damen desuden gik direkte hen over dansegulvet, mens hun kiggede på Frank, var han ikke i tvivl. Egentlig brød han sig slet ikke om den kategori af natklub, hvor et stort antal letpåkledte enlige damer tydeligt signalerede deres disponibilitet til omgivelserne. Det mindede lidt for meget om den type kødmarked, han havde stiftet bekendtskab med under en ferierejse i Thailand nogle år tidligere. Mens han sad og grublede over, hvordan han skulle undgå, at aftenen udviklede sig uhensigtsmæssigt, sad hun pludselig ved siden af ham; damen som havde hilst på Faith. Et øjeblik efter havde hun trukket ham på benene og over i et hjørne af dansegulvet, hvor der efterhånden var tæt pakket af mennesker. Hun havde derfor en god undskyldning for at danse meget tæt op ad ham, og han mærkede hurtigt hendes hænder begynde at udforske hans fysik – der blev arbejdet håndfast med tingene. Det hele var en smule for aggressivt efter Franks mening, så efter det første nummer ville han trække sig tilbage til bordet, men hun havde et fast tag i hans arm og lod sig ikke uden videre afvise. Det viste sig nu at være en gigantisk fejltagelse, for henne ved bordet sad der nu en anden ung dame sammen med Erik og Faith. Så snart Faith så, hvad der foregik, rystede hun kraftigt på hovedet og rejste sig. Derfra gik det hurtigere, end Frank kunne overskue. Han havde ikke i sin vildeste fantasi forestillet sig, at det skulle gå så galt, bare fordi han var kommet til at danse med den forkerte kvinde. Under alle omstændigheder endte det hurtigt i håndgemæng mellem Faith og den aggressive dame, som resulterede i en lang flænge i Faiths kjole. Konflikten blev først bragt

under kontrol, da to jakkesæt klædte, men voldsomt muskuløse mænd, slæbte den aggressive ballademager ud ad døren. Så åndede de lettet op, og der blev serveret nogle massive whiskysjusser, mens Faiths veninde lagde sin hånd på Franks lår, lænede sig over mod ham og fortalte, at hun hed Theresa. Hun duftede godt og havde et kønt og sødt ansigt, og efter optrinet med ballademageren virkede det tiltalende på Frank. Han gjorde derfor ikke noget for at forhindre det, da hun lagde an til at kysse ham med sine meget fyldige og bløde læber. Hans stålsatte beslutning om at ville leve i cølibat under sit ophold i Monrovia begyndte at smuldre.

Fra det tidspunkt huskede Frank ikke ret mange detaljer, før det hele igen blev dramatisk, da de var ved at stige ind i bilen uden for natklubben ... alle fire. Det var for længst blevet klart, at Frank havde accepteret, at hans første erfaring med en afrikansk kvinde skulle være samme aften med Theresa. En af vagterne fra natklubben havde ganske vist fulgt dem hen til bilen, men det forhindrede ikke den bindegale kvinde fra tidligere på aftenen i at komme løbende frem fra et buskads og kaste sig over Theresa. Hun så fuldstændig vild ud i øjnene og råbte vist noget i retning af: "*He's mine.*" Franks ører var dog endnu ikke synkroniserede til den specielle liberianske version af engelsk, men han gik ud fra, at det ikke var: "*I'm fine,*" hun råbte.

Frank var blevet så beruset, at han ikke nåede at reagere og måtte støtte sig til bilen, præcis som Erik gjorde det, selv om det var ham, der skulle køre. Der blev råbt og skreget, tøj blev revet i stykker, tænder blottet og der var blodige rifter efter lange negle, da vagten fra natklubben omsider fik skilt kombattanterne ad. Med en syngende lussing fik han uskadeliggjort den hidsige dame, som Frank ikke kendte navnet på, og hun lå stadig groggy på jorden, da Frank, Erik, Faith og Theresa hoppede ind i bilen og kørte derfra.

I bilen undskyldte Frank over for Erik og Faith, at han havde dummet sig så kraftigt. Erik var for beruset til at svare noget forståeligt og havde i øvrigt rigeligt at gøre med at køre bil, men Faith vendte sig om og smilede til ham.

”Velkommen til Liberia. Nu ved du, hvad du skal passe på, men jeg er sikker på, at du får en rigtig god nat,” sagde hun og blinkede til Theresa. Og det fik han ... en rigtig god nat med Theresa.

-----00000-----

”Hvorfor skal vi spise hjemme hos Haddad og ikke på en restaurant?” spurgte Frank, da de om mandagen var på vej fra Eriks hus, hvor Frank nu var flyttet ind, og hjem til en af WestCems distributører i Liberia.

”Han kan godt lide at vise sit store hus og sin familie frem, og Haddad Construction er jo den største kunde, så vi skal sørge for at være på god fod med dem,” forklarede Erik.

”Ja, okay,” nøjedes Frank med at sige, selv om han fra de ugentlige salgstal havde noteret sig, at der var et par andre betydningsfulde distributører i Monrovia. Han besluttede at ville se nærmere på det, når Erik var rejst.

Da de ankom, blev de modtaget overdrevent hjerteligt af den stærkt overvægtige libanesiske mand med et busket mørkt overskæg. Frank fik et fast håndtryk og et klap på skulderen, men han bemærkede, at Erik fik en kammeratlig krammer af den store mand, som så ud til at kunne kvase Erik fuldstændigt. Umiddelbart virkede det bemærkelsesværdigt, at de lod til at være på så god fod.

De blev ført ind i stuen, hvor et par af familiens mandlige medlemmer lå henslængt i de store tunge lænestole, men der var ingen kvinder til stede. Det havde dog sin forklaring, idet fru Haddad og den ældste datter blev kaldt ud fra køkkenet for at hilse pænt på

Erik og Frank, hvorefter de igen fortrak til deres vigtige pligter i køkkenet.

Der blev serveret nogle heftige aperitiffer, som, deres vært forklarede, var den libanesiske drik, arak lavet af anisplanten. Frank genkendte den lakridsagtige smag fra den pastis, han satte stor pris på, når han var i Frankrig.

Damerne var åbenbart i gang med en udpræget kompliceret middag, idet tiden gik, og der blev serveret et større antal af meget stærke drinks, for det meste arak med et par isklumper og et lille skvat vand. Da der var gået næsten to timer, rumlede Franks mave af sult, og han følte sig svimmel, da han måtte på toilettet for at tømme blæren. Det gik simpelthen for hurtigt med indtagelse af alkoholen, men det var også svært at holde igen, når de andre, inklusive Erik, så ud til at kunne holde til det. Frank plejede ellers sagtens at kunne følge med, når der skulle drikkes og undrede sig derfor over, om de andres drinks var helt så stærke som dem, han fik serveret.

Endelig kom middagen på bordet, og Haddad præsenterede stolt de utrolig mange retter på det fyldte spisebord. Frank var dog på det tidspunkt allerede så beruset, at han havde svært ved at koncentrere sig om, hvad de enkelte retter hed og indeholdt. Det eneste, han med en stor indsats fik registreret, var kalvehjerne, som han meget gerne ville undgå at få på sin tallerken. Hvordan middagen i øvrigt forløb, huskede han ikke senere, bortset fra en svag erindring om, at han havde kastet voldsomt op udover gulvet på Haddad-familiens badeværelse. Det næste, han huskede nogenlunde klart, var, da han tidligt næste morgen vaklede fra gæsteværelset i Eriks hus og ud til endnu en kraftig opkastning; denne gang heldigvis ned i wc-kummen.

På det tidspunkt var det stadig mørkt, og det eneste, Frank orkede at foretage sig, var at sluge et par hovedpinepiller og vælte i seng igen. Klokkeren otte bankede Erik på døren, og det gik op for

Frank, at han ikke undgik at stable sig på benene og kæmpe sig gennem en lang arbejdsdag på kontoret.

For Frank blev morgenmaden ikke til mere end et halvt glas appelsinjuice og en kop Nescafé. Erik så som altid lidt forhutlet ud, men overraskende nok var hans fremtoning ikke værre end den plejede at være, og Frank undrede sig over, hvorfor han selv var blevet så døddrukken.

Da de ankom til kontoret, blev de enige om at foretage en lille status på deres overlevering, da det var næstsidste dag, inden Erik skulle rejse. Først insisterede Frank dog på at høre, om han var gået glip af noget vigtigt aftenen før.

”Hvordan fanden kan du være så frisk med alt det, vi fik at drikke i går, Erik?”

”Ha ha, jamen, jeg kender George Haddad ret godt, og han synes, det er sjovt, hvis han kan drikke sine gæster under bordet.”

”Jo, men vi fik vel stort set det samme antal af de der forfærdelige arak-drinks.”

”Det er noget farligt stads, for det smager jo bare som lakridsvand, og han blander det virkelig stærkt, Haddad, men jeg sørgede så vidt muligt for selv at blande mine drinks. Desuden sneg jeg mig et par gange til at hælde halvdelen af min drink ud i en potteplante.”

”Hold kæft, mand. Din slyngel, men nu du siger det, så jeg godt, at du gik lidt rundt i stuen med dit glas. Men jeg kan svagt huske, at han begyndte at snakke om det der med distributøraftalen. Hvordan endte det egentlig, skal vi diskutere det videre med ham?”

”Nej, den er afsluttet.”

”Skrev du den under?”

”Nej, det gjorde du. Jeg foreslog, at vi skulle vente, men Haddad pressede på, og så skrev du under.”

”HVAD! Skrev jeg den eksklusivaftale under? Det er sgu da en katastrofe.”

”Så slemt er det heller ikke, for det er den bedste distributør, vi har, så de skal nok få det til at fungere. Desuden dækker den kun i Monrovia og ikke resten af landet. Så de andre kan jo bare blive underleverandører, og det gør det meget lettere at håndtere for os,” forklarede Erik.

Han lød så afslappet omkring hele problematikken, at Frank mistænkte ham for at være lidt for tæt på Haddad. Han huskede den kammeratlige modtagelse, Erik havde fået og overvejede, om der ligefrem var personlige interesser involveret. Med nyheden om den underskrevne aftale var Franks hovedpine lige blevet langt værre, og han var fuldstændig klar over, at han havde et stort problem. Allerøverst på agendaen måtte være et møde med Haddad for hurtigst muligt at finde en løsning, og derefter ville han tage fat i de andre distributører, som uden tvivl ville blive voldsomt ophidsede, hvis de fik kendskab til eksklusivaftalen med deres konkurrent. Det hang heller ikke sammen, at Erik havde ladet ham underskrive den aftale – han måtte prøve at finde ud af, om Erik havde helt rent mel i posen.

-----00000-----

Da han kom hjem til lejligheden om eftermiddagen den næste dag, stod der adskillige kufferter klar. Erik var gået fra kontoret lidt tidligere for at pakke, og Frank formodede, at nogle af kufferne tilhørte Faith, som skulle bo hos sin mor, mens Erik var væk. De satte sig ved spisebordet alle tre og fik en farveldrink. Faith så lidt trist ud, dog uden at Frank var klar over, om det var fordi, hun skulle flytte ud til mindre komfortable boligforhold eller, om hun var ked af, at Erik skulle rejse. Da Erik gik på toilettet, lige inden de skulle køre, benyttede hun lejligheden til at minde Frank om Theresas eksistens.

”Frank, husk nu at passe på, mens du er her. Du så selv, hvordan pigerne kan være.”

”Ja, det har du ret i. Jeg lover at passe på mig selv.”

”Og ring til Theresa, hun er en sød pige,” sagde hun og blinkede til ham.

”Hm, nu må vi se.”

Erik kom tilbage, og de var klar til at køre. Kokken blev bedt om at kalde på chaufføren, der hurtigt dukkede op og bar kufferterne ned til bilen. Derefter tog Erik og Frank afsked med et håndtryk og en forsikring fra Erik om, at det nok skulle gå. Faith gav Frank en krammer og et stort smil.

Så var de pludselig gået, og han stod alene i lejligheden.

Da de var kørt, gik Frank ud i køkkenet, hældte resten af sin whisky ud og tog en Club-øl i køleskabet. Fra nu af ville han holde sig fra de stærke sager, så han ikke endte i flere pinlige situationer.

Han gik lidt rundt i stuen og fik en følelse af at være ladt alene tilbage i en fjern afkrog af verden. Kunne han overhovedet klare det? Siden hans ankomst havde de haft travlt på kontoret, og han havde været umanerligt træt om aftenen, så han havde ikke haft tid til at tænke hele situationen igennem. Nu væltede realiteterne ind over ham, og han blev grebet af en blanding af ensomhed, pessimisme og melankoli. I princippet burde jobbet ikke være uoverkommeligt, og han mente at have fået et nogenlunde fornuftigt overblik, men så var den komplicerede situation med eksklusivaftalen med Haddad Construction opstået. Det var en rigtig lortesag, som meget vel kunne give ham en hel del problemer.

I sin næsten deprimerede tilstand rundede hans tanker også, hvor uorganiseret det hele syntes at være i Liberia, hvilket gjorde, at han følte sig helt på Herrens mark. Trafikken var aldeles kaotisk, og han havde allerede stiftet bekendtskab med politiets korrupte metoder. Han havde ganske vist fået adressen på et amerikansk hospital og navn og telefonnummer på en dygtig læge, men han

havde svært ved at forestille sig, at der fandtes en fornuftig ambulanceservice, hvis han skulle blive udsat for en ulykke. Det hele virkede så overvældende på Frank, at han følte sig fortabt.

Hvor lang tid var der i det hele taget tilbage, før han kunne komme hjem til Danmark igen? Der hang en kalender på væggen i spisestuen, som han gik hen og nærlæste. Erik havde jo planlagt at skulle være på ferie i to måneder, men havde ikke givet nogen fast dato for sin retur. Desuden måtte han vel regne med, at de skulle have nogle dage sammen, inden Frank kunne rejse. Det betød ikke bare, at der ville gå mindst ni uger, før Frank kom hjem, men han ville også gå glip af sin datters fødselsdag. Han kom pludselig til at savne børnene, fik en klump i halsen og var ved at få tårer i øjnene. Så bed han tænderne sammen og tænkte, at nu var det fandeme slut med at være en sentimental slapsvans. Nu ville han tage fat på arbejdet, få løst opgaven så godt som muligt, så han kunne komme videre i sin karriere ... forhåbentlig et andet sted end i Vestafrika.

-----00000-----

Det første, Frank gjorde, da han ankom til kontoret dagen efter Eriks afrejse, var at finde sagsmapperne for de største distributører frem. Han bad sekretæren, mrs. Cooper, om en kop kaffe, hvorefter han lukkede sin dør og begyndte at læse mapperne igennem. Det blev dog hurtigt klart for ham, at indholdet var mangelfuldt, og det var meget begrænset, hvad han fandt af skriftlig korrespondance. Det var ikke nødvendigvis noget, der skulle få alarmklokkerne til at ringe, men det gjorde selvfølgelig ikke Franks arbejde lettere.

Næste skridt var, at han bad bogholderiet om at udskrive en liste over hele det seneste års omsætning per kunde, således at han kunne etablere, hvor vigtige de største distributører var i forhold til hinanden. Udskriften tog han med op på sit kontor sammen med den burger, chaufføren netop havde hentet hos King Burger. At

burgeren ikke på nogen måde mindede om det, han kendte fra Burger King i København, observerede han dårlig nok, idet udskriften fra bogholderiet viste sig at være særdeles spændende og overraskende læsning. Den afslørede nemlig, at Haddad Construction slet ikke var den største distributør, men indtog en andenplads. Faktisk var hans konkurrent, Khoury; en anden libaneser, som Frank endnu havde til gode at møde, 15 procent større end Haddad. Det måtte Erik da vide, men alligevel havde han givet Frank indtryk af, at Haddad var den største kunde.

Så snart Frank var færdig med sin burger og havde læst materialet, rejste han sig og gik et par runder på kontoret, mens han forberedte sig på, hvordan han skulle indlede opkaldet til Haddad. Samtalen skulle gerne munde ud i en frokostaftale, og helst så hurtigt som muligt.

Samtalen gik helt efter planen bortset fra, at Haddad skulle på en kortere rejse til Sierra Leone den næste dag og derfor foreslog, at de i stedet skulle mødes på hans kontor sidst på eftermiddagen. Frank havde foretrukket frokost, da en restaurant virkede som et mere neutralt territorium, men accepterede forslaget, da det var ekstremt vigtigt for ham at møde manden hurtigst muligt.

Frank var nu så fortrolig med vejen mellem kontoret på Bushrod Island og lejligheden i Sinkor, at han selv kørte frem og tilbage. Denne sene eftermiddagstime besluttede han sig imidlertid for at bruge chaufføren, da han ikke vidste, hvor let det var at parkere ved Haddads kontor. Han var der lidt før klokken 17, og på det tidspunkt var der stadig fuld aktivitet på lageret, hvor kontoret lå ovenpå. Et par unge mellemøstligt udseende mænd overvågede aflæsning af en container med byggematerialer og nikkede til Frank, da han gik ind i opgangen til kontoret.

Inde på kontoret stod receptionistens stol tom, men en lille trivelig indisk-udseende mand med et træt, men venligt ansigt sad bagest i lokalet. Han rejste sig, så snart han så Frank.

”God aften, mr. Frank. Jeg er Rao, mr. Haddads assistent,” sagde han og gav hånd med et lettere opgivende ansigtsudtryk – det var tydeligvis ikke et let sted at arbejde. ”Jeg siger til ham, at De er her.”

Det varede kun et øjeblik, før Rao kom tilbage og viste Frank hen til Haddads kontor. Den voluminøse mand sad kraftigt tilbagelænet – vel nærmest henslængt – i en stor kontorstol bag et gigantisk skrivebord og kæmpede sig ikke på benene, men rakte bare hånden frem mod Frank.

”Mr. Frank, det er godt at se Dem. Jeg håber, De har det bedre end sidst,” sagde han og klukkede, så det satte bølgende bevægelser i gang i hans store mave.

Frank valgte ikke at svare, men nøjedes med at nikke og vente på, at Haddad var færdig med at more sig på hans bekostning. Han forstod åbenbart, at Frank ikke satte pris på at blive gjort til grin, så han trak på skuldrene, fremtryllede en flaske whisky fra skrivebordsskuffen og fortsatte med lidt ligegyldig smalltalk. Endelig nåede de så til det punkt, hvor Frank kunne bringe spørgsmålet om distributøraftalen op.

”Det, jeg gerne ville diskutere, er den aftale, vi underskrev for nylig, som giver Haddad Construction eksklusivitet på at distribuere WestCem cement i Monrovia,” begyndte Frank og prøvede at læse Haddads ansigtsudtryk, men kunne ikke tyde hans reaktion. ”Jeg erkender, at vi underskrev aftalen, men jeg er bange for, at vi bliver nødt til at revurdere den, da den på længere sigt er uhensigtsmæssig.”

”Og med revurdere mener de helt præcist, at ...?”

”At vi må åbne for, at mindst to-tre andre distributører kan købe direkte fra WestCem og distribuere i Monrovia.”

”De må forstå, mr. Frank, at vi har gjort en kæmpe indsats for at distribuere WestCems cement i mange år, hvor vi er blevet langt den største og mest professionelle distributør.”

”Så vidt jeg har kunnet se på vores statistikker, er der også andre store distributører ... én af dem har faktisk gjort det lige så godt, som De selv har,” sagde Frank og håbede, at han ikke fornærmede mandens ego. Det gjorde han åbenbart, for han tømte sit glas i én slurk, rejste sig voldsomt op og lænede sig ind over bordet.

”Jeg ved udmærket godt, hvem De taler om, og jeg vil bare sige Dem, at de mennesker kan man ikke stole på ... det er nogle dybt kriminelle typer, som De skal passe meget på,” nærmest råbte han henover bordet, og Frank mærkede et par spytdråber i ansigtet.

”Jeg er ny her i Liberia, men jeg gør alt, hvad jeg kan for at få et overblik over situationen, og jeg mener, det kunne være fordelagtigt for alle parter, hvis vi lod flere distributører arbejde sideløbende. Jeg håber, De forstår, hvad jeg mener.”

”Jeg forstår udmærket, hvad De mener, mr. Frank, men jeg håber også, De forstår, at vi har indgået en aftale om eksklusivitet i Monrovia. En aftale som De selv skrev under, vil jeg minde Dem om.”

”Og De er overhovedet ikke villig til at overveje en justering af indholdet i aftalen?”

”Den aftale står ved magt, og vi må få det bedst mulige ud af den. Derefter kan jeg kun sige, at alt hvad der står tilbage, er vores ubrydelige partnerskab ... venskab,” afsluttede Haddad samtalen med et lille snedigt smil og dumpede ned i kontorstolen igen.

Frank vidste, at der ikke var mere, han kunne sige på det tidspunkt. Han stod i lort til halsen med en aftale, der helt sikkert ville give ham store problemer.

-----00000-----

"Goddag, det er Samir Khoury her. Taler jeg med mr. Frank?" lød en dyb stemme i telefonen, som straks fangede Franks opmærksomhed. Et opkald han havde frygtet, og desværre havde han ikke nået selv at ringe til WestCems største distributør i tide.

"Ja, det er Frank Grabowski," svarede han og grublede over, hvad han mere kunne sige, uden at det lød kunstigt.

"Jeg håber, De er klar over, at vi er WestCems vigtigste kunde, selv om De ikke har været her så længe, og selv om De overraskende nok endnu ikke har fundet det umagen værd at besøge os."

"Jo, naturligvis ved jeg det, og jeg havde i sinde, at ..."

"De behøver ikke at lyve for mig, mr. Frank. Jeg ved godt, hvorfor vi ikke har set Dem endnu, men lad nu det være, for jeg kommer over på Deres kontor om en halv time. Jeg håber, De vil være der."

"Jo, jeg er på kontoret, og venter ... hallo." Khoury havde trykket Frank ud, så nu kunne han kun sidde og vente på det ubehagelige møde, der ventede ham.

Da Franks sekretær, mrs. Cooper, lidt senere bankede på hans dør, åbnede den på klem og kiggede ind med et bekymret ansigtsudtryk, vidste han med det samme, at det var fordi Khoury var ankommet. Han nikkede derfor bare til hende, og hun trådte baglæns ud af hans kontor, men lod døren stå åben.

I det samme kom en høj mørkhåret mand ind på kontoret med målbevidste skridt og et sammenbidt ansigtsudtryk. At dømme efter mandens stemme i telefonen havde Frank forventet en mand i samme vægtklasse som Haddad. Khoury var imidlertid en slank ældre mand med kraftigt halvlangt hår strøget tilbage og et benet hårdt udseende ansigt. Han lignede ikke en mand, der havde let til latter, hvis han overhovedet kendte det begreb. Kort sagt; hans udseende stemte ganske godt overens med den kontante måde, han havde udtrykt sig på telefonen.

De gav hånd, og Frank bad ham tag plads i gæstestolen, hvorefter han gik hen og lukkede døren til sit kontor. Da han satte sig bag skrivebordet, kiggede de på hinanden et øjeblik uden at tale, og Frank bemærkede hans stærkt behårede arme og en meget lang negl på den ene lillefinger, som han kløede sig lidt på kinden med.

”Velkommen til Liberia, mr. Frank. Er det første gang i Afrika?” indledte han samtalen med et tonefald, der slet ikke matchede de høflige ord.

”Ja, det er første gang.”

”Det tænkte jeg nok, men det er vigtigt at få sine erfaringer på den måde, og man lærer ofte mest af sine fejltagel ... alvorlige fejltagelser,” fortsatte Khoury og kiggede på Frank uden at blinke.

”Fejltagelser,” sagde Frank og forsøgte at se uforstående ud, selv om han udmærket vidste, hvad Khoury hentydede til. Han var slet ikke i tvivl om, at manden havde fuldt kendskab til den aftale, de havde underskrevet med Haddad Construction.

”Lad os stoppe skuespillet, så vi kan få afsluttet samtalen hurtigst muligt. De har underskrevet en aftale med en af vores konkurrenter, der udelukker os fra at købe cement direkte fra WestCem.”

”Jeg kan desværre ikke ...,” begyndte Frank, men blev afbrudt af Khoury, som nu havde lænet sig frem og lagt albuerne på kanten af Franks skrivebord.

”Lad være med at afbryde mig. Jeg var ikke færdig. Der er stor efterspørgsel på cement i Liberia for tiden, deres fabrik kan ikke følge med, og det er forbudt at importere. Derfor er den aftale fuldstændig uacceptabel, og De må få den ændret hurtigst muligt. Ved at give Haddad en urimelig fordel, har De taget parti i en langvarig og ondsindet konflikt. De må forstå, at Deres ophold her i Liberia kan blive meget ubehageligt ... og ganske kortvarigt, hvis ikke vi får løst problemet på tilfredsstillende vis.”

”Truer De mig?” spurgte Frank, og Khoury rejste sig nu så voldsomt, at gæstestolen kurede bagud henover gulvet. Han satte en knytnæve på skrivebordet, lænede sig længere over mod Frank og trykkede sin pegefinger hårdt ned i brystet på ham.

”De har dummet Dem kraftigt. Det skal der rettes op på, og det skal kraftedeme gå stærkt.”

Med den afskedssalut vendte Khoury sig, gik med lange faste skridt ud af kontoret og smækkede døren efter sig.

Frank blev siddende og kiggede måbende på den lukkede dør. Det her var en rigtig dårlig situation, og han kunne ikke umiddelbart forestille sig nogen fornuftig løsning, som kunne få ham ud af den knibe, han var kommet i. Han kunne tage fat i Haddad igen og prøve at overtale ham til at genforhandle aftalen, men det havde han jo prøvet og var mislykkedes med. Den vej ville han ikke komme langt, og han havde allerede tjekket opsigelsesvarslet, men WestCem var bundet af aftalen i mindst et år. Han måtte tage et par dybe indåndinger for ikke at gå i total panik.

-----00000-----

Frank forstod ikke helt, hvorfor Haddad havde inviteret ham ud til middag og havde heller ikke fået nogen forklaring, da han spurgte, om der var noget specifikt, de skulle diskutere. Haddad havde virket yderst venlig, da han ringede og havde foreslået, at de skulle spise på en restaurant ude ved stranden på vej til lufthavnen. Frank havde ikke opfanget navnet, men det sluttede med noget så eksotisk som *Beach Resort*. Da Frank havde udtrykt sin skepsis ved at skulle uden for byen, havde Haddad forklaret, at hans bror ejede stedet. Det sikrede ham fuld diskretion og god service til en fornuftig pris, så derfor brugte han næsten altid brorens restaurant til forretningsmiddage. Det beroligede Frank, og han ville selvfølgelig heller ikke afvise invitationen. Det kunne være en sidste

mulighed for at få bragt spørgsmålet om den forfærdelige distributøraftale op igen.

Efter nogen diskussion om hvor de skulle mødes, og hvilken bil de skulle køre i, blev de enige om et kompromis. Haddad skulle møde Frank på kontoret, følge efter ham til lejligheden, hvorfra de så ville køre sammen i Haddads bil ud til restauranten.

Allerede i bilen på vej fra Franks lejlighed og ud til restauranten blev der åbnet en smule op for diskussionen om den famøse aftale.

”Ja, mr. Frank, jeg ved jo godt, at De er en dygtig mand, og jeg forstår også, at vores nye distributøraftale har givet dem ... hm, skal vi sige lidt hovedpine,” begyndte Haddad.

Frank undrede sig over, hvad manden byggede sin formodning om hans dygtighed på, men undlod at kommentere det og ventede på, at han skulle fortsætte.

”Og jeg er heller ikke interesseret i, at De skal få problemer med Khoury-familien, for det er nogle frygtelige og ekstremt farlige mennesker,” fortsatte Haddad og holdt en lille pause, som om han ville give Frank en chance for at komme på banen.

”Det er ikke min opgave at vurdere vores kunders moral, og Khoury er en vigtig kunde, præcis som De er det,” sagde Frank. Han havde med vilje igen undgået at nævne, at konkurrenten faktisk var en noget større kunde hos WestCem, end Haddad var.

”De er en meget professionel mand, mr. Frank, og det kan jeg godt lide.” Det var utroligt, som komplimenterne blev hældt ud over Frank, men det betød kun, at han blev endnu mere skeptisk over for, hvad Haddad havde oppe i ærmet.

”Tak for de venlige ord,” nøjedes Frank med at sige, mens han funderede over, hvor samtalen var på vej hen.

”Jeg har et forslag til, hvordan vi kan justere aftalen, så De også kan tilgodese de andre, uden at vi i princippet mister eksklusiviteten, men nu skal jeg lige være sikker på, at vi finder den

rigtige sidevej ned til restauranten. Så kan vi fortsætte samtalen, mens vi spiser.”

Det lød ikke særlig lovende for Frank, for eksklusiviteten var jo netop det helt centrale problem. Var det her en reel mulighed for at få forbedret situationen, eller bare et bagholdsangreb for at tvinge ham ud i noget, der var endnu værre.

Frank havde været så koncentreret om samtalen, at han ikke havde bemærket, at området langs vejen var blevet væsentlig mere øde og mørkt. Haddad kørte langsomt, da han åbenbart søgte en mindre sidevej på højre side. Pludselig bremsede han hårdt op og bakkede nogle meter.

”Her var det, men skiltet er næsten dækket af grene,” sagde Haddad, drejede ind på en smal hullet grusvej med højt buskads på begge sider og satte det lange lys på.

De kørte ned ad den lille vej i adskillige minutter, mens Frank følte sig mere og mere utryg ved hele situationen. Hvorfor i alverden skulle de absolut så langt uden for byen for at spise en middag sammen? Mens dystre tanker om, hvor stor fare han kunne befinde sig i, susede rundt i hovedet på Frank, så han et lys forude, der bevægede sig op og ned.

”Hmm, det er underligt, der plejer ikke at være politikontrol herude,” brummede Haddad og satte farten yderligere ned.

Da de kom lidt nærmere, kunne Frank se en uniformeret politimand med en lommelygte, som han svingede op og ned. En anden betjent stod på den modsatte side af vejen med en maskinpistol rettet fremad mod bilen. Ingen af dem så særlig venlige ud, og Frank var nu tæt på at gå totalt i panik ved tanken om, hvilken fare han befandt sig i.

”De er ikke rigtige politifolk,” råbte Haddad i det samme og trykkede på speederen, så bilen susede fremad forbi de to betjente, som sprang til side tids nok til ikke at blive ramt. Han havde imidlertid ikke set den betjent, der stod et par hundrede meter

længere fremme og nu var trådt ud midt på vejen med sin maskinpistol rettet mod deres bil.

Den salve, han affyrede mod bilen, splintrede forruden, og Haddad blev ramt adskillige gange både i overkroppen og i hovedet og døde formentlig på stedet. Det hele gik så hurtigt, at Frank ikke nåede at dukke sig og sekunder senere kørte bilen ind i et træ og begge airbags ved forsæderne blev udløst.

Kombinationen af det kraftige ryk fra sikkerhedsselen over hans skulder og slaget fra den udløste airbag slog luften ud af Frank og gjorde ham fuldstændig groggy.

Det næste, han opfattede, var, at fordøren blev åbnet, og han blev hevet voldsomt ud af bilen og styrtede omkuld på jorden. Han fornemmede, at der stod to eller tre personer omkring ham, mens han hørte endnu en ekstremt larmende skudsalve fra den modsatte side af bilen. Frank var overbevist om, at han ville blive skudt, men i stedet blev han hevet på benene og skubbet hen mod en sort pickup, som holdt delvist skjult inde i buskadset ved vejsiden.

"Ind på bagsædet," kommanderede en mørk stemme med en kraftig accent af den liberianske version af pidginengelsk, og han blev skubbet ind midt på bagsædet med en betjent på hver sin side.

Derefter kørte de tilbage mod hovedvejen. Frank tænkte, at hvis de havde skudt og dræbt Haddad, men valgte at tage ham med, så havde de formentlig ingen planer om at slå ham ihjel. Dog så han heller ikke frem til et besøg på en politistation, hvis de her fyre overhovedet var rigtige politifolk. Det havde Haddad åbenbart troet, at de ikke var.

Frank noterede sig, at de drejede til venstre oppe på hovedvejen, hvilket betød, at de kørte tilbage mod byen. Allerede efter kort tid, da de havde passeret flere oplyste huse og en enkelt restaurant, kørte de imidlertid ind til siden. Den ene betjent ved siden af Frank steg ud, greb hårdt fat i Franks arm og trak ham ud af bilen. Uden yderligere kommentarer eller forklaringer sprang han ind i bilen

igen, og de kørte derfra med hvinende dæk og efterlod Frank stående i vejkanten.

Chokeret, men også lettet over ikke at være blevet skudt, blev Frank stående et øjeblik og overvejede situationen. Skulle han begynde at gå ind mod byen, eller skulle han vente på at få et lift? Det var dog ikke uden betydning, hvem han fik et lift af, for han havde absolut ikke lyst til at skulle forklare, hvordan han var endt alene ude på et så øde sted. I det samme så han en gul taxa af den type, som kørte en bestemt rute og samlede passagerer op undervejs. Han gik ud til vejkanten og viftede bilen ind til siden. Da den var standset, kiggede han ind gennem den åbne forrude og kunne se, at der allerede sad tre personer på bagsædet og en på forsædet.

"Wetting happen, bossman? Rogues steal your car?" spurgte chaufføren med et stort grin.

"Jeg skal bare ind til Sinkor mellem Payne og Warren Avenue ikke langt fra Relda Cinema," sagde Frank vel vidende, at den nu forfaldne men ikoniske biograf stadig blev brugt som pejlemærke i den del af byen. "Du kan bare sætte mig af ude på Tubman Boulevard."

"OK, I know di place," sagde chaufføren og gjorde en bevægelse med hovedet om mod bagsædet, hvor en ung dame nu var stået ud, så Frank kunne sætte sig ind.

Derefter satte hun sig ind på skødet af Frank, og han mærkede straks en stærk sur svedlugt, men havde ikke i sinde at brokke sig. Han var godt nok ude i en meget lokal form for transport her, men det var på en måde den perfekte løsning for ham. Her blev der nemlig ikke stillet nogen snedige spørgsmål, og han kunne komme helt ubemærket hjem.

Det første Frank gjorde, da han kom hjem til lejligheden, var at finde en flaske whisky i baren. Han rystede så kraftigt på hænderne, at han havde svært ved at ramme glasset og tog derfor en heftig

slurk direkte fra flasken. Derefter satte han sig ved spisebordet og ventede på, at effekten skulle dulme hans nerver. Umiddelbart var han ikke i tvivl om, at han ville tage hjem til Danmark hurtigst muligt – det her var simpelthen for vildt. Ved nærmere eftertanke, og godt beroliget af whiskyens effekt, blev situationen dog mere klar for ham i løbet af aftenen. Han havde været vidne til et attentat mod Haddad på meget nært hold, men han havde ikke selv været et mål for overfaldsmændene. Han kunne være blevet ramt af en vildfarende kugle, men det var ikke ham, de havde været ude efter.

Da flasken var tom, og Frank tumlede i seng, havde han fået overbevist sig selv om, at han måtte blive og kæmpe videre. At flygte fra Liberia nu ville være for stort et nederlag for ham.

-----00000-----

Næste dag sad Frank på kontoret med dagens første kop kaffe og en massiv hovedpine. Han overvejede i hvor høj grad, han skulle involvere den administrerende direktør eller firmaets hovedkontor i sagen. Nu havde Bendtsen jo ganske tydeligt givet udtryk for, at man ikke ønskede at høre nogen form for kværulanteri, så det var nok en fordel, hvis han undlod at nævne sagen. Det var bedre at informere Bendtsen, når han havde afsluttet opgaven i Liberia og var tilbage i Danmark. Aftenen før var han i sin whiskybrandert kommet til den konklusion, at han ikke ville give op nu, og den beslutning stod han fast på.

Mens han sad fordybet i sine egne tanker, bankede det på hans dør, og sekretæren trådte inden for døren med en stor brun kuvert i hånden.

”Ja, hvad er det, mrs. Cooper?”

”Et bud kom og afleverede den her. Den er adresseret til Dem, mr. Frank.”

”Hvor kom den fra?”

”Han ville ikke fortælle mig, hvor han kom fra, men sagde bare, at indholdet ville forklare alt,” sagde hun og blev stående foran Franks skrivebord, som om hun var nysgerrig efter at vide mere.

”Det er fint. Tak, mrs. Cooper,” sagde Frank og lagde kuverten foran sig uden at gøre mine til at ville åbne den, mens hun var der.

Så snart hun havde lukket døren til kontoret, greb han dog kuverten og flåede den op. Han hældte indholdet ud på sit skrivebord og så med det samme, at det drejede sig om distributøraftalen mellem WestCem og Haddad Construction. Han huskede ganske vist ikke at have skrevet den under, men da han tjekkede datoen, var det klart for ham, at det var den aftale, han havde underskrevet i en kæmpebrandert.

Der var ikke andet end den originale kontrakt i kuverten, men på forsiden sad en lille gul post-it-seddel med en kort håndskrevet besked.

”Dette dokument bør vist destrueres,” stod der ganske simpelt, og Frank var ikke længere i tvivl om, hvor den kom fra. Det var en temmelig chokerende udvikling i sagen om den u hensigtsmæssige kontrakt, og Frank undrede sig over, hvordan originalen af den kontrakt var endt på hans bord. Måske havde Haddad haft den i sin attachémappe i bilen, for han havde jo haft intentioner om at diskutere aftalen. Frank havde for længst forstået, at der eksisterede et stærkt had mellem de to klaner, Haddad og Khoury – både personligt, forretningsmæssigt og muligvis også religiøst baseret – og den konflikt havde han været så uheldig at dumpe ned midt i. Var det had så stærkt, at Khoury-familien havde arrangeret mordet på George Haddad? Den omstridte distributøraftale alene var næppe grund nok til at tage så dramatiske skridt, men måske var det en katalysator; den sidste dråbe ... men det ville han formentlig aldrig få svar på.

Efter nærmere overvejelser måtte Frank dog indrømme over for sig selv, at han var utrolig lettet over at kunne lukke det kapitel, da han gik over til makulatoren og kørte dokumentet igennem den.

-----00000-----

Da Frank havde siddet lidt længere og filosoferet over den seneste dramatiske udvikling, som på nærmest mirakuløs vis havde elimineret et kæmpestort problem for ham, rejste han sig og bad mrs. Cooper om en kop kaffe. Da hun serverede den for ham, gjorde han hende også opmærksom på, at han gerne ville have fred og ro i et par timer. Hun kiggede undrende på ham og nikkede.

Derefter ringede han til direktør Bendtsen i København og forklarede ham, at der var et problem med distributørkontrakterne hos WestCem. Han ville derfor gerne strømline situationen, således at ordlyden i kontrakterne var juridisk korrekte og ikke mindst at prisstrukturen var ajour. Bendtsen lovede ham at få juridisk afdeling til at sende det nødvendige materiale for at bringe situationen i Liberia i orden. Frank hørte på Bendtsens stemme, at han var godt tilfreds med det initiativ, Frank havde taget. Han skulle bare vide på hvilket grundlag, det var gjort, men det var jo uden betydning, som tingene havde udviklet sig.

Eftersom Frank forventede, at han først ville modtage de nødvendige dokumenter sidst på dagen, gik han over til den administrerende direktørs kontor og gav ham en kort briefing af, hvad han var i færd med at indføre i forhold til distributøraftalerne. Direktøren var regnskabs- og finansmand og havde al sin fokus på den del af firmaets daglige drift. Han var dog klar over den magtkamp, som fandt sted mellem Khoury og Haddad dynastierne, og gjorde Frank opmærksom på – selv om det var lidt for sent – at det var vigtigt ikke at blive involveret i den konflikt. Måske netop af samme grund var det tydeligt, at den administrerende direktør

helst var fri for at høre alt for meget om aktiviteterne på den kommercielle front. Han nikkede tilfreds, da han hørte om Franks planer og således forstod, at der var styr på tingene.

Et par dage senere, da Frank havde modtaget den nødvendige dokumentation og forberedt de nye aftaler, tog han kontakt til George Haddads yngre bror, som tilsyneladende havde overtaget ledelsen af firmaet. Efter at have udtrykt sin dybe medfølelse over brorens alt for tidlige død, bad han om et møde, hvor han forklarede om planerne for indgåelse af en mere formel distributøraftale end den, der havde eksisteret hidtil. Broren begyndte at tale om eksklusivitet, som, han mente, var blevet aftalt for nylig, men det hævdede Frank hårdnakket ikke at have noget kendskab til. Da der ikke kunne fremvises nogen dokumentation omkring eksklusivitet, underskrev de den nye aftale.

Næste etape for Frank var at aftale et møde med Khoury, og det så han frem til med stor spænding, idet han var meget i tvivl om, hvordan Haddads død ville blive omtalt. De mødtes endnu engang på Franks kontor, og ligesom første gang kom Samir Khoury alene.

”Siden vi mødtes sidst, er jeg jo blevet informeret om, at mr. Haddad på tragisk vis er afgang ved døden,” indledte Frank samtalen.

”Som De siger, er det en dybt tragisk nyhed, og vi har overbragt vores kondolencer til familien.” Khoury så oprigtig trist ud.

”Det vil i den forbindelse være relevant at nævne, at det har ændret lidt på vores samarbejde med Haddad Construction. Dermed bliver det også muligt at indgå en ny aftale med Dem, mr. Khoury.”

”Og den nye kontrakt vil tage højde for, at vi er Deres største distributør, ikke sandt?”

”Jeg forsikrer Dem for, at den nye aftale tager i betragtning, at vi nu har et fair system, hvor De får glæde af en fornuftig prisstruktur og rimelige betalingsbetingelser.”

”Skal jeg forstå det sådan, at vi ikke taler om en eksklusiv aftale.”

”Ingen af vores distributører vil fremover have eksklusivitet. Det håber jeg, De forstår.”

Dermed mente Frank, at samtalen var afsluttet på fornuftig vis og rejste sig. De vidste begge, hvad der var sket med Haddad, men ingen af dem havde nævnt det, og de havde således indgået en stiltiende aftale om, at det aldrig senere ville blive bragt på bane.

Tingene begyndte for alvor at falde på plads for Frank.

-----00000-----

Der var gået næsten tre uger, siden de dramatiske begivenheder omkring Haddads død, og Frank følte sig væsentlig bedre tilpas med arbejdet hos WestCem. Han var ved at få opbygget et godt forhold til sine kollegaer på kontoret og havde også benyttet lejligheden til at besøge fabrikken uden for Monrovia for at lære noget mere om, hvordan en cementfabrik opererede i et land som Liberia. Det kunne uden tvivl hjælpe ham på et senere tidspunkt. Men vigtigst af alt var han ved at finde sig meget bedre til rette i sin dagligdag i Monrovia, end han i sin vildeste fantasi havde turdet håbe på før sin afrejse. Han havde fundet et par gode og ikke alt for dyre restauranter i området omkring lejligheden i Sinkor og havde meldt sig ind i et temmelig slidt, men nogenlunde veludrustet fitnesscenter. Alt i alt havde han indtil videre god grund til at være tilfreds med sit ophold og begyndte oven i købet at synes, at tiden fløj af sted.

Frank sad ved spisebordet hjemme i lejligheden og forberedte sig til nogle møder, han skulle have den næste dag, da det bankede

på døren. Stadig fuldt koncentreret om den sag, han ved at læse igennem, rejste han sig og åbnede døren.

Hans tanker blev straks revet væk fra arbejdet, da han så Faith og Theresa stå storsmilende ude på trappeafsatsen. Det var helt uventet, da han for længst havde skubbet tankerne om Theresa ud i periferien og ikke havde ventet at se hende igen. De havde haft en dejlig nat sammen, men efterfølgende havde den dårlige samvittighed selvfølgelig meldt sig, og Frank havde besluttet sig for at lade det være en engangsforeteelse.

"Hej, Frank. Giver du en drink?" spurgte Faith. Frank trådte til side og vinkede dem indenfor, selv om han hellere ville have undværet deres besøg, men Faith boede der jo trods alt, når Erik var hjemme. Han syntes derfor, det var lidt vanskeligt at afvise dem.

De satte sig ved spisebordet, og Frank begyndte at pakke sine sagsmapper sammen, da hans mobil ringede. Han så på displayet, at det var Bendtsen, der ringede og var overrasket over det sene tidspunkt. Det måtte være noget meget vigtigt, for Bendtsen havde aldrig før ringet til ham om aftenen.

"Faith, der er øl i køleskabet, og du ved, hvor spiritussen står," sagde han og pegede hen på den lille bambusbar i hjørnet af stuen. "Jeg bliver nødt til at besvare det her opkald." Hun nikkede, rejste sig og gik ud i køkkenet.

"God aften, Bendtsen."

"Ja, Frank. Jeg beklager sgu, at jeg forstyrrer dig så sent på dagen, men det er ret vigtigt," begyndte Bendtsen, og Frank bemærkede på uret med DHL-logoet over køkkendøren, at klokken var kvart i ni.

"Det er helt i orden. Jeg sad lige og forberedte mig til et møde i morgen tidlig," sagde Frank og smilede ved tanken om, hvordan Bendtsen ville have reageret, hvis han havde svaret, at han netop havde fået besøg af to unge smukke sorte damer.

"Ha, det er godt med dig. Du sidder vel med en kold øl i hånden og en dame på skødet," grinede Bendtsen. Nå, Frank havde måske

alligevel undervurderet Bendtsens realitetssans, men afviste selvfølgelig kommentaren med et lille anstrengt grin.

”Nu skal du høre her,” fortsatte Bendtsen, men præcis på det tidspunkt rejste Faith sig og vinkede til Frank

”Vi ses snart, hej,” aflæste han på hendes mundbevægelser. Theresa blev derimod siddende og viste ikke det mindste tegn på snarligt opbrud. Så det var lige lykkedes dem at få plantet Theresa hos Frank på et tidspunkt, hvor han ikke kunne få dem begge gelejdet ud af lejligheden på samme tid. Ret smart faktisk, måtte han erkende.

”Er du der, Frank?” spurgte Bendtsen, og Frank indså, at han ikke havde hørt efter, hvad Bendtsen sagde, mens damerne foretog deres strategiske manøvre.

”Ja, undskyld, du faldt ud et øjeblik, signalet er ikke så stabilt her,” løj han.

”Som jeg sagde, så blev Erik alvorligt syg under et møde her hos os i København for et par dage siden, og han fik efterfølgende foretaget en større bypassoperation.” Bendtsen holdt en lille pause, som om han ville give Frank en mulighed for at reagere.

”Hold da op,” var det bedste, Frank kunne bidrage med.

”Ja, men operationen gik godt, og hans tilstand er stabil. Der går dog noget tid, før han kan arbejde igen.” Frank fornemmede, hvor det bar hen.

”Aha, men regner I med, at han bliver klar til at komme tilbage?” spurgte Frank og bemærkede en lille pause, inden Bendtsen svarede.

”Mellem dig og mig, Frank ... og det her er helt konfidentielt, så vil vi tilbyde ham en stilling her i København. Jeg tror ikke, hans helbred kan holde til længere tid i Afrika.”

”Jeg forstår, hvad du mener, så du behøver ikke sige mere, men hvad gør I så med jobbet her?”

”Vi er begyndt at lede efter en afløser, men der går jo nok et par måneder, før vi har ham klar.” Endnu en lille pause. ”Og nu kommer vi så til det, jeg ringede til dig for. Du har jo klaret det rigtig godt dernede indtil nu, så vidt vi har hørt. Jeg ville derfor spørge dig, om du kan blive der et par måneder længere end planlagt.”

”Jeg siger mange tak for tilliden, Bendtsen,” begyndte Frank og hans første indskydelse var, at han formentlig ville acceptere at blive længere. Han ville dog gerne tænke grundigt over det, og det skulle heller ikke virke, som om han var alt for let at overtale. ”Men det bliver jo lang tid, og det er et ret så krævende job hernede.”

”Selvfølgelig, men bortset fra, at du fortsat hæver de kontanter, du har brug for til almindelige leveomkostninger dernede, vil jeg gerne give dig en ekstra bonus for den tid, du er der. Jeg sender dig en mail med detaljerne i morgen, men jeg vil gerne vide så hurtigt som muligt, om du kan acceptere det – vi har jo brug for dig.”

”Ja, det er klart, men jeg vil godt lige have lov til at sove på det. Jeg skal nok ringe til dig og give besked i morgen tidlig. Er det okay?”

”Det er helt i orden, Frank. Så snakkes vi ved i morgen, men lad mig ikke opholde dig længere. Du må videre med det, du var i gang med, da jeg ringede,” afsluttede Bendtsen samtalen.

Frank lagde sin mobil på spisebordet og kiggede på bunken af mapper fra kontoret, som han ikke havde i sinde at gøre mere ved før næste dag. Han tænkte tilbage på dagene før afrejsen, hvor han havde været særdeles betænkelig ved hele turen til Afrika. Ja, faktisk havde han været tæt på at sige nej tak til opgaven, også selv om det ville have haft en negativ indflydelse på hans fremtid i firmaet. Desuden havde det givet en pokkers masse bøvl derhjemme, for Kirsten var gået helt i selvsving over, at han skulle være væk i to måneder. Hvis han nu skulle blive der to måneder længere, ville det blive en særdeles ubehagelig telefonsamtale, når han informerede hende om det. Endnu værre var dog, at han

allerede savnede børnene, og han fik en klump i halsen ved tanken om, hvor hårdt det ville være ikke at se dem i så lang tid.

Alt det ændrede dog ikke på den kendsgerning, at han rent professionelt stod over for en fantastisk mulighed. Han havde indtil nu klaret opgaven tilfredsstillende, og firmaet viste ham stor tillid ved at bede ham om at blive to måneder længere. Han var desuden faldet hurtigt til i Liberia og havde allerede erkendt, at han havde fundet sin niche ... han var blevet afrikamand. Der kunne derfor slet ikke være tvivl om, at han måtte sige ja til Bendtsens tilbud, og det ville han ringe og bekræfte næste morgen.

Mens han gennemtænkte sin situation og traf den endelige beslutning, mærkede han Theresas hænder på sine skuldre. Det føltes rart, da hun begyndte at massere ham. Hun satte sig på spisestuestolen ved siden af ham og smilede, da hun lænede sig over mod ham med sine fyldige læber klar til at blive kysset. I det øjeblik hun var dukket op sammen med Faith, havde han besluttet at sende hende hjem igen, men nu tænkte han, at det nok kunne vente til næste morgen. Hun var jo en sød og behagelig ung dame at være sammen med, og det kunne godt blive meget ensomt i den lille lejlighed, specielt når han nu skulle være der i noget længere tid.

”Kom,” sagde han, rejste sig og trak hende op at stå. Hun lagde armen om ham, og de gik ind i soveværelset.

SLUT

Om forfatteren:

Kim Højgaard Rasmussen er født den 9. marts 1957, voksede op i Danmark og begyndte sin karriere som shippingelev i Det Østasiatiske Kompagni (ØK) i 1977.

Fra 1991 til 2012 og igen i 2015-2017 var han bosat og arbejdede, primært som direktør for private virksomheder, i Elfenbenskysten, Tanzania, Nigeria og Ghana. Disse erfaringer har givet Kim Højgaard Rasmussen et solidt kendskab til livet på det afrikanske kontinent og ikke mindst til, hvordan man begår sig i det meget anderledes og til tider korrupte forretningsmiljø.

Han er nu bosat i Danmark og arbejder som forfatter og foredragsholder.

Da Frank Grabowski siger ja til et job som direktør for en bilsamlefabrik i Nigeria, er det med nogen skepsis. Den danske forretningsmand har tidligere arbejdet i Vestafrika og ved, der altid venter mange udfordringer i den del af verden. Alligevel kommer det bag på Frank, at der ret hurtigt efter hans ankomst er personer i firmaet og i hans omgangskreds, som kommer ud for farlige og voldelige hændelser. Uden at være sikker på, om det er tilfældigheder eller trusler mod Franks direktørpost, forsøger han at navigere i den betændte situation, som tilspidises yderligere af korrupsion, svindel, væbnede røverier og bortførelser. Først sent begynder Frank at forstå den større sammenhæng, og et definitivt opgør med hans modstandere er uundgåeligt.

Danske Frank Grabowski er tilbage i Afrika. Denne gang som regional direktør for et firma i den farmaceutiske sektor, hvor han er ansvarlig for salg til det offentlige i Vest- og Centralafrika. Hans første mål i det nye job er et stort og landsdækkende projekt i Camerouns hiv-program, hvor han imidlertid hurtigt finder ud af, at der hos den ansvarlige myndighed findes personer, som ikke har rent mel i posen. Mens Frank kæmper med at få overblik over, hvem han kan stole på, og hvem der er hans modstandere, tager tingene en uventet drejning, som uden varsel fører ham ud på en farlig rejse med chokerende overraskelser undervejs.

Floden er anden roman i serien om Frank Grabowskis udfordringer i Afrika

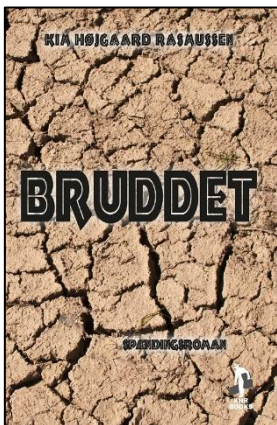
Frank Grabowski, som stadig arbejder i den farmaceutiske sektor med bopæl i Elfenbenskysten, skal på en forretningsrejse til Mali. Kombinationen af den politiske udvikling, som resulterer i et militærkup, og en række tilfældigheder medfører, at han pludselig befinder sig i en særdeles vanskelig og ubehagelig situation. En overraskende udvikling blandt de nye magthavere fører Frank ud på en meget farlig rejse, hvor hans erfaringer fra tidligere episoder i Afrika kommer ham til gode.

Kuppet er tredje selvstændige roman i serien om Frank Grabowskis udfordringer i Afrika.

Frank Grabowski har succes som regional direktør for det internationale medicinalvarefirma, Rockwell-Levy. Fra sin base i Abidjan, Elfenbenskysten dækker han markedet for hiv-medicin i hele Vest- og Centralafrika. En tidligere modstander i Cameroun, som er dømt og fængslet for storsvindler, bliver imidlertid frigivet før tid og er fyldt af had til Frank, som spillede en vigtig rolle i afsløringen af ham. Hans frigivelse falder sammen med en problematisk fyring på kontoret i Abidjan og et besøg af Franks børn fra Danmark, og de tre parallelle forløb nærmer sig hinanden og leder hen mod det ultimative opgør.

Frigivelsen er fjerde selvstændige roman i serien om Frank Grabowskis udfordringer i Afrika.

Efter et længere ophold i Danmark på grund af coronakrisen er Frank Grabowski tilbage i Afrika i sit job som regionaldirektør for et stort medicinalvarefirma. Frank er imidlertid blevet så træt af den korruption, som gennemsyrrer sundhedssektoren i Afrika, at han under et møde i sundhedsministeriet i Cameroun ender i en alvorlig konflikt. Det medfører store ændringer for Frank såvel arbejdsmæssigt som på privatfronten.

Samtidig er hans tidligere chef i Nigeria, Chief Adeyemi, på grund af sygdom kommet i en situation, hvor han har brug for en pålidelig højre hånd til at styre sine virksomheder. Dermed er Frank på vej tilbage til endnu en særdeles udfordrende og risikabel opgave i Nigeria, som han forlod under dramatiske omstændigheder i Flammetræet.

Bruddet er femte selvstændige roman i serien om Frank Grabowskis udfordringer i Afrika.

Med base i Lagos, Nigeria har Frank Grabowski i sin kapacitet af formandens højre hånd spillet en vigtig rolle i ledelsen af Adeyemi-gruppens firma - er. På sit dødsleje beder Chief Adeyemi ham imidlertid påtage sig ansvaret som direktør for gruppens største selskab, cementfabrikken Adecem.

På et tidspunkt, hvor der er bump på vejen i Franks personlige liv, bliver det nye job en enorm udfordring for ham, og det kompliceres yderligere af, at der internt i firmaet er en betydelig utilfredshed med hans ankomst. Samtidig betyder dramatiske hændelser i en af hans tidligere modstanders liv, at han får endnu en fjende på halsen, alt imens samarbejdet med hans nærmeste medarbejder vi - ser sig at tage en uventet drejning, som fjerner Franks fokus fra de virkelige trusler.

De tre parallelle forløb nærmer sig langsomt, men sikkert hinanden, og når de mødes, synes det uundgåeligt, at det vil udløse det ultimative opgør, hvor Frank befinder sig i orkanens øje.

Aftalen er sjette selvstændige roman i serien om Frank Grabowskis udfordringer i Afrika